

Arrest

nr. 257 871 van 9 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. BUSSCHAERT
Britselei 7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 februari 2021 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is het bestreden besluit, dat aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Dit besluit is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALTE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt besloten dat

de heer ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

naam : K. (...)

voornaam : Y. (...)

geboortedatum : (...).2000

geboorteplaats : O. (...)

nationaliteit : Algerije

alias: K., Y. (...) °(...)/2001 Algerije; K., Y. (...) °(...)/2000 Marokko; K., Y. (...) °(...)/2000 Onbepaald; K., Y. (...), °(...)/2003 Algerije

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Nederland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Nederland op 19/09/2019. Op 20/12/2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 27/12/2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013. Betrokkene verdween vervolgens, waardoor het akkoord verlengd werd tot een duur van 18 maanden, waarvan de Nederlandse autoriteiten op 11/05/2020 op de hoogte gebracht werden.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 17/02/2021 aan de politie van Brussel-Hoofdstad/Elsene dat hij sinds 4 jaar in België verblijft en dat hij zich wil vestigen bij zijn tante die in Schaarbeek woont. Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Algerije wegens de armoede en de oorlog in het land. Betrokkene verklaart niet dat hij vrees heeft om terug te keren naar Nederland. Op 22/02/2021 verklaarde hij vrijwillig terug te willen keren naar Nederland. Betrokkene verklaart dat hij psychologische problemen heeft en vergeetachtig is. Betrokkene kan niet aantonen dat dit hem zou belemmeren om te reizen. Het medisch onderzoek d.d. 19/02/2021 in het gesloten centrum van Merksplas geeft aan dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM zou inhouden. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft die A. (...) heet en in Schaarbeek woont. Hij kent haar familienaam niet, maar hij weet wel dat ze 19 jaar oud is. Met die beperkte gegevens is het onmogelijk om betrokkene terug te vinden, en hij kan niet aantonen dat hij een duurzame relatie met haar heeft. Betrokkene toont niet aan minderjarige kinderen of een gezinsleven in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM worden niet aannemelijk gemaakt.

We benadrukken dat de Nederlandse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit impliceert dus dat de Nederlandse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Nederland ingediende verzoek

om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Nederland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Nederlandse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Nederlandse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Nederland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Nederland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Nederland dan in België zou genieten. Nederland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Nederland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Nederland, door de Nederlandse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatrieerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 17/02/2021 aan de politie van Brussel-Hoofdstad/Elsene niet dat hij vrees heeft om terug te keren naar Nederland. Op 22/02/2021 verklaarde hij vrijwillig terug te willen keren naar Nederland.

De betrokkene maakte tijdens het politieverhoor en/of het verhoor in het gesloten centrum bovendien geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 17/02/2021 aan de politie van Brussel-Hoofdstad/Elsene dat hij niet wil terugkeren naar Algerije wegens de armoede en de oorlog in het land.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Algerije, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Nederland, dient te worden

opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties:

- AIDA Country Report The Netherlands: 2019 update, 2 april 2020. Geschreven door Angelina van Kampen, Arno Pinxter, Eglantine Weijmans, Marieke van Zantvoort, Merlijn Bothof, Lianne Hooijmans, Stefanie Pijnenburg, and Wilma Klaassen (Vluchtelingenwerk Nederland), Eds, Aya Younis en ECRE.

niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Nederland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Nederland omwille van structurele tekortkomingen in het Nederlandse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Nederland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Nederlandse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Nederland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Nederland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Nederland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Nederland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Nederland te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Nederlandse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Nederland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Nederland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Nederlandse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 17/02/2021 aan de politie van Brussel-Hoofdstad/Elsene dat hij psychologische problemen heeft en vergeetachtig is. Betrokkene kan niet

aantonen dat dit hem zou belemmeren om te reizen. Het medisch onderzoek d.d. 19/02/2021 in het gesloten centrum van Merksplas geeft aan dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM zou inhouden.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Nederland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Nederland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 17/02/2021 aan de politie van Brussel-Hoofdstad/Elsene dat hij een partner heeft die A. (...) heet en in Schaarbeek woont. Hij kent haar familienaam niet, maar hij weet wel dat ze 19 jaar oud is. Met die beperkte gegevens is het onmogelijk om betrokkene terug te vinden, en hij kan niet aantonen dat hij een duurzame relatie met haar heeft. Betrokkene toont niet aan minderjarige kinderen of een gezinsleven in België te hebben.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

naam : K. (...)

voornaam : Y. (...)

geboortedatum : (...).2000

geboorteplaats : O. (...)

nationaliteit : Algerije

alias: K., Y. (...) °(...)/2001 Algerije; K., Y. (...) °(...)/2000 Marokko; K., Y. (...) °(...)/2000 Onbepaald; K., Y. (...) °(...)/2003 Algerije

vastgehouden wordt te Merksplas (CIM) met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: K., Y. (...) °(...)/2001 Algerije; K., Y. (...) °(...)/2000 Marokko; K., Y. (...) °(...)/2000 Onbepaald; K., Y. (...) °(...)/2003 Algerije.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gauwdiefstal (PV BR(...)) van de politiezone van Brussel-Hoofdstad/Elsene).

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdracht s -, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar van 18/12/2019 dat hem betekend werd op 18/12/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

0 7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 17/02/2021 dat zijn vingerafdrukken reeds in Duitsland, Denemarken, Zweden en Nederland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

0 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 17/02/2021 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Duitsland, Denemarken, Zweden en Nederland, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, J. M. (...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas (CIM), de betrokkene, K., Y. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas (CIM). (...)"

Op 10 maart 2021 wordt de verzoeker aan Nederland overgedragen.

Op 17 maart 2021 wordt de verzoeker aangetroffen te Sint-Joost-ten-Node.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 19 maart 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 25 februari 2021, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 25 februari 2021, die in de bestreden akte vervat ligt.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De thans bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker wordt overgedragen aan de Nederlandse overheden aangezien de verzoeker aldaar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat door de Nederlandse autoriteiten moet worden onderzocht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 10 maart 2021 werd overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, Nederland.

Aangezien niet betwist is dat de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd uitgevoerd op 10 maart 2021, rijst de vraag naar het actueel belang bij het onderhavige beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

In ondergeschikte orde wordt erop gewezen dat de verzoeker in zijn enig middel de opvangmogelijkheden in Nederland aanklaagt. Uit informatie van de verweerder blijkt dat de verzoeker op 17 maart 2021 opnieuw in België werd aangetroffen, te Sint-Joost-ten-Node. In ondergeschikte orde rijst dan ook de vraag naar het belang van de verzoeker bij het enig middel.

Ter terechtzitting wordt er tevens op gewezen dat de verzoeker, indien hij zijn belang bij het onderhavige beroep wil behouden, ertoe gehouden is om een voortdurende en onafgebroken belangstelling te blijven vertonen bij dit beroep.

De advocate van de verzoeker stelt ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft de vraag naar het actuele belang bij het onderhavige beroep nu de geplande overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd uitgevoerd op 10 maart 2021.

De advocate van de verzoeker voegt daar nog aan toe dat zij er geen weet van heeft dat de verzoeker opnieuw in België werd aangetroffen, maar geeft aan dat het gebrek aan opvang in Nederland er misschien toe heeft geleid dat de verzoeker opnieuw in België werd aangetroffen. Op de vraag of zij concreet kan aantonen dat de verzoeker *überhaupt* gepoogd heeft om in Nederland een opvangplaats te bemachtigen, antwoordt zij hiervan geen bewijs te hebben.

Er dient te worden vastgesteld dat op geen enkele wijze wordt toegelicht welk concreet en zeker voordeel de verzoeker in de gegeven omstandigheden nog kan halen uit een eventuele vernietiging van het thans bestreden, doch inmiddels reeds volledig uitgevoerde overdrachtsbesluit.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van de verzoeker in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient hij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoekende partij steeds verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht. In voorliggende zaak blijft de verzoeker op dit punt in gebreke.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring wordt bijgevolg eveneens verworpen wat het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat betreft.

3.3. Het beroep is derhalve, in zijn geheel, niet-ontvankelijk. Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE